

welk velen althans in hun binnenste roert. Aller zinnen zijn er telkens weer van vervuld, omdat wij huisartsen allen zo diep ons tekort in onze opleiding voelen.

Toch: sinds overoude tijden, van vóór HIPPOCRATES tot op heden, had een huisarts (zij het onder andere naam) een vooraanstaande positie. In vele gevallen heeft hij dit heden nog en dit zal altijd wel zo blijven. De menselijke samenleving eist dit. Voor een generaliserende pessimistische opvatting omtrent het beroep van huisarts in de toekomst bestaat mijns inziens geen grond.

En nu leven we weliswaar in een periode van inzinking, mede in verband met een inzinking op allerlei ander gebied, de onverbiddelijke wet der evolutie zal in de toekomst, in verband met die ontwikkeling en het mens-zijn, ook wederom het beroep van huisarts wel omhoog doen gaan. Er is echter één voorwaarde aan verbonden en dat is de opleiding tot het vak. En daarvoor hebben wij het tekort aan te geven, dat we zelf in die opleiding voelen en gevoeld hebben. Met een enkel woord stipt collega LAHR dit reeds aan. Maar is het dan wel noodzakelijk, dat de huisarts thans de financiële lasten op zich neemt van assistentie en wat daarbij komt?

Alhoewel het een voorrecht genoemd mag worden voor een huisarts daartoe in staat te zijn, de hoofdzaak is toch, dat de huisarts de kennis heeft van het laboratoriumwerk; hij is dan al weer een schrede verder. Maar ook kennis van vele andere onderwerpen is urgent. Daarvoor zal noodzakelijk de studie moeten worden verlengd, en verbreed; collega LAHR wijst er al op in zijn eis tot co-assistent-schappen.

Waarin voelt de tegenwoordige huisarts, als hij de praktijk ingaat (en ook later), echter zijn tekort? Wat weet hij af van psychiatrie en van de daarmee verwante psychologie? Hoe staat het met zijn kennis van algemene onderwerpen als wijsbegeerte, biologie, evolutie, met enig begrip omtrent de classieken? De talrijke psychoses in het maatschappelijk leven, die zich niet alleen in de gestichten voordoen, maar ook daarbuiten, wettigen toch de eis van een ruimere kennis der psychiatrie en van een meer algemene ontwikkeling.

Hierop de nadruk te doen vallen is mijn doel; aan de jongeren, meer bevoegden dit ter overdenking.

Santpoort, 2 Juni 1947

A. DE GROODT

AUTOCHTHONE MALARIA IN EEN TEVOREN VRIJ GEBIED?

In het belangwekkende artikel van dr. HEMMES en dr. PUNT in dit *Tijdschrift* van 26 April 1947 wordt de onderstelling uitgesproken, dat het onverwachte voorkomen van autochthone malaria in de Vechtstreek zou samenhangen met een verhoging van het zoutgehalte in de geïnundeerde Bethunepolder. Hoe aanlokkelijk deze hypothese op het eerste gezicht ook schijnt, zij is in het licht der feiten toch niet houdbaar.

De Bethunepolder behoort met de Loosdrechtsche plassen tot het wingebied van de plassenwaterleiding van de Gemeentewaterleidingen van Amsterdam. In het warme jaargetijde wordt het uitslagwater van deze polder op de plassen gebracht ter handhaving van het voorgeschreven peil. Zoveel de omstandigheden zulks hebben toegelaten, zijn daarom vanwege de Gemeentewaterleidingen onderzoeken naar de gevolgen van de inundatie ingesteld.

Op 19 April 1495 begon de inundatie van de Bethunepolder met Vechtwater, dat door de opgeblazen Kraaienestersluis en een coupure in de dijk van het Tienhovensche kanaal binnenstroomde. Het gehalte aan chloor-ion van het Vechtwater heeft volkomen overeengesteld met het chloorgehalte van het water uit de Lek (35 tot 40 mg/l). Zonder twijfel is de Vecht van het Zuiden uit met Lekwater gevoed.

Nergens in het plassengebied is iets gebleken van inundatie met water van hoger chloorgehalte dan 40 mg/l. Het eerst onderzochte uitslagwater van de Bethunepolder bezat het volkomen normale gehalte van 32 mg/l. Dit monster werd genomen op 24 Juli, enkele dagen voordat de polder weer geheel drooggevallen was.

De oorzaak van het merkwaardige ontstaan van malaria mag dus niet aan een door de inundatie verhoogd zoutgehalte, zoomin in de Bethunepolder, als elders in het plassengebied, worden toegeschreven.

K. W. H. LEEFLANG,

hoofdingenieur van de Gemeente-
waterleidingen van Amsterdam

Vogelenzang, 4 Juni 1947

CREEPING DISEASE

Door het artikel van collega H. R. VAN DER MOLEN (dit *Tijdschrift* 1947, blz. 671) nog eens opmerkzaam gemaakt op de zeldzaamheid van dergelijke waarnemingen, herinner ik mij in het voorjaar van 1911, als co-assistent op de heelkundige polycliniek van prof. LANZ, een aantal (wellicht 10) horzellarven te hebben verwijderd uit subcutane abscesjes bij een meisje, dat kort te voren uit Brazilië was teruggekeerd. Naar het uiterlijk waren dit wel vrij zeker larven van *Hypoderma bovis*, doch de parasitologische belangstelling was toen klaarblijkelijk bij den betrokken assistent, noch bij mij voldoende ontwikkeld om een nader onderzoek daarnaar te laten doen.

In verband met de nogal wisselende aetiologie van dergelijke klinische beelden is het wel gewenst, de naam „creeping eruption” te reserveren voor de aandoening veroorzaakt door de larven van *Ankylostoma braziliense*, die werkelijk een eruptief karakter heeft.

Medan, S.O.K., 27 Mei 1947

W. J. BAIS

DE VOORZIENING MET VITAMINE A IN NEDERLAND

In aansluiting aan de mededeling van coll. HOHMANN en BEENING over „Epidémie de comédons en vitamine-A-gebrek 1), waarin een zekere bezorgdheid ligt voor de volksgezondheid, kan ik een geval vermelden van xerophthalmie bij een zuigeling te Soestdijk. Dit kind, het 6de van gezonde en verstandige ouders, wordt voor controle gebracht wegens dystrophie, exsudatieve diathese en oogverschijnselen. Naast lichtschuwheid en conjunctivale injectie aan beide ogen, vinden we enkele droge vlekjes op de cornea. De voeding, die uit karnemelk bestaat, wordt gewijzigd in zure volle melk; vruchtensap en een grote dosis vitamine A worden gegeven met als resultaat dat binnen drie dagen de oogjes open worden gehouden, de vlekjes op de corneae zijn verdwenen, terwijl het kind ineens beter gedijt. Navraag bij de familie over huid- en oogafwijkingen leverde geen enkel positief resultaat op.

Van onze polycliniek uit Indië was ons dit beeld nog maar al te zeer bekend en ik meen naast coll. HOHMANN en BEENING een waarschuwing te moeten laten horen over waarschijnlijke tekorten aan vitamine A bij onze bevolking.

Baarn, 9 Juni 1947

D. P. R. KEIZER

BERICHTEN

BUITENLAND

ENGELAND. — VRIJHEID BLIJHEID. De General Nursing Council heeft zeer nadrukkelijk verklaard het als een nadeel te beschouwen, indien de leerling-verpleegster buiten het ziekenhuis, waar zij haar opleiding ontvangt, is gehuisvest. Een inzender in de *Lancet* (I, 649, 1947) acht deze verklaring in strijd met de „modern tendencies”. Een der voornaamste oorzaken van het gebrek aan verpleegsters is de tegenzin der meisjes zich te onderwerpen aan ouderwetse bepalingen en aan de neiging der ziekenhuisautoriteiten zich met haar particuliere leven te bemoeien.

— ATOOMZIEKTE? Arbeiders in een „atomic research centre” in het Noord-Westen van Engeland klagen over vermoeidheid, uitslag en impotentie. Deze laatste klacht werd gehoord van 20 man behorende tot een personeel van 250 man. De arbeidsinspectie doet een onderzoek. Van regeringswege wordt verklaard, dat de enige tot nog toe waargenomen afwijking één enkel geval van dermatitis is geweest. Vroegere klachten van radar-arbeiders over impotentie bleken niet met hun beroep iets uitstaande te hebben (*Lancet*, I, 657, 1947).

1) *N.T.v.G.* 71 II 23.